

ALS JE DOOD BENT, WORD JE DAN NOOIT MEER BETER? door *Piet en Joeri Breebaart*.
Lemniscaat, Rotterdam, 1993. ISBN 90-6069-873-8.

Vijf jaar was Joeri, toen zijn drie jaar jongere broertje Remi plotseling overleed. Hun vader vertelde hen dikwijls verhalen over twee konijntjes, Joep en Fred. Enige tijd na de begrafenis van Remi kwamen Joeri en zijn vader op het idee om samen een (beeld)verhaal te maken over Joep en Fred. Een verhaal, waarin verteld wordt hoe Fred zich voelt tijdens de kortstondige ziekte van Joep, zijn dood, de begrafenis en de weken daarna.

In veel kinderboeken over de dood zijn het bij uitstek dieren die het verdriet en de verwerking daarvan concrete gestalte geven (vgl. bijvoorbeeld *Dat is heel wat voor een kat*, *Vlinder voor Marianne*, *Derk Das blijft altijd bij ons*). Ook dit boek vormt daarop geen uitzondering. Het verhaal over de konijntjes Joep en Fred wordt realistisch verteld: dokter Uil kan Joep echt niet beter maken, de familie Mol graaft de kuil voor het graf, Bever timmert de kist. Fred begrijpt er aanvankelijk niets van en voelt zich verdrietig en in de steek gelaten. Na de begrafenis van Joep - waarbij hij op moedige wijze afscheid van zijn broertje neemt - is hij boos op iedereen. Langzamerhand verdwijnt zijn boosheid echter en kan hij weer met de andere dieren uit het bos lachen en spelen op het grasveldje waar Joep begraven ligt.

De sterkste kant van het verhaal is misschien wel de emotionele laag, waarbij de klassieke fasen van rouwverwerking (ontkenning, verdriet, opstandigheid, aanvaarding) hun plaats vinden. Het boek kan uitstekend gebruikt worden om samen met jonge kinderen te praten over dood en doodgaan, en verdient zeker een plaatsje in de boekenkast thuis of in de schoolbibliotheek.